

## JÓSZAY MAGDOLNA

### Míg nem késő

Ifjúkorban más a fontossági sorrend,  
végzed ímmel-ámmal, mi kötelező,  
de inkább kergetnéd és élnéd a sűrű,  
számodra fontosnak tűnő, zúrós napokat,  
füstösen fülledt, tegnapra nem emlékező,  
baljósan zajos éjszakákat,  
melyek „buliságából” a hiányérzetten kívül  
semmi, szinte semmi nem marad.  
Hogy rohan az idő, azt sem látod még,  
nem veszed észre az apró ráncokat,  
ám agysejtjeidbe lassan s észrevétlen  
az évek más előjeleket lopnak,  
más lesz az értékrend, s más jelent  
ugyanaz a történet, mozdulat,  
s talán van esély még rá, hogy  
pótolj valamit, vagy meglásd a fontosat:  
a felhők szépségét, a fák tiszteletreméltó  
hallgatását, az ég kékségét, a hold  
rejtelmes ragyogását, a hegyek fenségét,  
az éj suttozását, a kis patak csörgését;  
éld át egy kutya barátságát, értékeld  
gonddal hűségét, ragaszkodását,  
vedd észre, ahogy a pillangó finom  
nesztelenséggel röppen a virágra,  
légy hálás, hogy felkel a nap, és  
új reményekkel nézhetsz a világra.  
Egyszerre máshogy kezded látni  
magadat, anyádat, apádat, s hányszor,  
de hányszor fogsz sóhajtani attól,  
ahogy majd saját gyereked hozzád szól...  
hányszor látod majd be, hogy igen,  
ugyanazt érezték anyám s apám...  
s magadba roskadsz a fájdalomtól.

Ne titkold, még mindig nem késő,  
tárd ki a szíved, lásd meg a szenvedőt,  
neked csak pár jó szó és simítás,  
míg neki tán túlélés és segítő erő...  
hogy ne mondhasd majd az út végén,  
hogy bánom nagyon, de most már késő,  
oly sok mindent máshogy tennék,  
de vége, nincsen már... sajnós, lejárt az idő.

### **Sakura-ünnep**

Ragyogott ezer és millió  
cseresznyevirág a Sakura-ünnepen,  
rózsaszín és fehér csodák  
az öröm, a tisztaság és nyugalom  
napján a Fűvészkertben.  
Ragyogott lelkünk is, minden pillanatot  
– a jelent, a békét, a szépséget –  
elraktároztuk szívünkben,  
a rózsaszín, apró virágok  
csillagként szikráztak szemedben...  
Köszönöm, hogy vagy, s hogy e napon  
én is boldog és szép lehettem.

### **Dorombol az éj**

Két macska dorombol  
ébredés és álom között,  
kezem a harmadikon  
– kis kabala hócicámon –,  
s arcoddal szemhéjam mögött  
csendesesen megszűnők.



**FENYVESI EDIT: SODRÁS**